

Milí priatelia, keď som písal tento článok, bolo krátko po mojom návrate zo Slovenska. Som plný dojemov, ba dokonca radosti, že situácia v rodnej, domácej cirkvi, je predsa len o trochu lepšia, ako na mojom misijnom pôsobisku. Hoci porovnávať sa nedá, ba ani nemá, a už vôbec nie kvantitatívne. Veď každá pastorácia je predovšetkým o konkrétnych ľuďoch, ktorých treba povzbudiť dobrým slovom, ponaučením, katechézou, a tu nie je rozdiel, či to hovoríme jednému, alebo pädesiatim. No ak ide o vypočítanie každého jedného, tu je, samozrejme, veľký rozdiel, ktorý slovenským kňazom trochu závidím.

Čo však slovenskej cirkvi nezávidím, sú ťažkosti, ktoré sa odohrávajú v jej vnútri. Netreba zatvárať oči a tváriť sa, že sa nič nedeje. Veď Cirkej je ako jedná obrovská rodina, tvorená mnohými bratmi a sestrami, ktorí síce sú členmi Svätej Cirkvi, ale sami sú ešte hriešnici, a preto nereagujú, ani nepostupujú stále tak, ako to od nás požaduje Kristus. Aj v rodinách, ktoré sú oveľa menšie, a mali by mať silnejšie putá a vzťahy, neraz bývajú hádky a spory, ak sa jej členovia, či manželia nevedia hneď dohodať. Ak sú vzťahy v rodine zdravé a úctivé, ak každý pozná svoje miesto a úlohy, časom sa hádka dostane znova do pokojnej diskusie, dovedie do odpustenia a vzájomného počúvania, v ktorom sa každá strana snaží vzdať svojich egoistických žiadostí, v snahe nájsť spoločné dobro jej milovaných blízkych. Toto je ideálny, no nie nedosiahnuteľný stav.

Mnohé prípady však dokazujú nechotu byť tu pre druhých a moderná spoločnosť v duchu falošnej slobody stále vyťahuje na povrch príklady „zvieracieho“ egoizmu vo forme hesla „silnejší vyhráva“. Tak víťazí jedine ten, kto má široké lakte. Hoci sa nám to nepáči, nevedomky, súťaživosťou, a možno aj závisťou, živíme takúto kultúru a ničíme si vzájomné vzťahy. A všetko, čím bežne žijeme, sa prenáša aj do Cirkvi. Z jednej strany je to dobrý dôkaz toho, že nie sme schizofrenici, žijúcimi dvojakým životom – nábožných katolíkov i liberálnych občanov. No žiaľ,

namiesto prevahy a vplyvu, aký by mal mať náš duchovný život na všedný, nechávame sa strhnúť svetskými, neraz bez-božnými (v pôvodnom zmysle slova) hnutiami.

Všetkým je jasné, že narážam na trnavské júlové udalosti minulého roka. Ako každý iný, som sa pridal na niektorú zo strán. Keďže postihnutá osoba bola niekedy naším dobrým profesorom, a dokonca aj tri roky mojím spovedníkom, je jasné, že som bol na jej strane. Nebol by to žiaden problém, ak by sa okolo toho nerozkrútila diskusia a vyhrocovanie v sociálnych sieťach. Až môj bratanec, kaplán v Poprade, rozumnou radou obrátil moju pozornosť z osôb na samotný koreň celého problému – nejednota. Nie je totiž dôležité, kto je vinný a kto nevinný. Za každý problém nesie vinu celé spoločenstvo, ktoré vo svojom živote niečo nepostrehlo.

Staré rímske pravidlo ohľadne vlády nad podmanenými teritóriami bolo „rozdeľuj a panuj“. Rozdelení ľudia sa dajú jednoduchšie ovládať, pretože každý z nich sleduje len svoje úzke ciele a nie je schopný spojiť sa s druhým a spoločne sa dobiť víťazstva, ktoré predsa len nie je úplne v zhode s ich predstavami. Hlboké rozdelenie v slovenskej spoločnosti je už dávno viditeľné. Tu sa delíme na dobrých a zlých, pravicu a ľavicu, katolíkov a luteránov, liberálov a konzeravtívcov. A pritom zabúdame, že niekto chytrý nás takto okráda o slobodu.

V Cirkvi nič podobného nesmie byť. Ak aj napriek tomu je, ide o jasný náznak nedostatku Ducha Svätého, teda že s Ním, ktorý je láska, nedostatočne spolupracujeme. Veď najjasnejším dôkazom pôsobenia Ducha je Jednota, ktorá vytvára Cirkev z rozmanitých ľudí, ako to bolo na Turíce.

Niektorí veriaci sa pokúšali akoby nábožne vyriešiť situáciu vytváraním skupín za obranu toho či iného hierarchu, no pritom si nevedomovali, že stále takýmto spôsobom niekoho rozdeľujú. Preto tohtoročný týždeň modlitieb za jednotu kresťanov by sme mali viesť aj v duchu modlitby za vnútornú jednotu samotnej Katolíckej Cirkvi u nás doma, aby sme si vedeli navzájom odpustiť a znova nájsť dôveru jeden k druhému, bez predsudkov a podozrení z nepošľušnosti, ohovárania, elitárstva, či pýchy. Je jasné, že proces zjednotenia kresťanov nikdy nedosiahneme, ak nenájdeme spoločnú cestu vo svojom vlastnom prostredí.

Milí čitatelia, prejem Vám, aby ste boli poslami Ducha Svätého a vždy vedeli zasievať zmierenie tam, kde je najviac potrebné.